

НА МАЙКА МИ

Въ моя роденъ край врѣзала сърпа дълбоко въвъ жътвитѣ
днеска своята пѣсенъ проплаква една стара жена,
а надъ нея гори слънцето, свѣтятъ зеницитѣ хлѣтнаги
и едрѣятъ сълзитѣ ѝ, като презрѣлитѣ житни зърна.

Много мжка тя съ пѣсенъ изплаква въ полетата
и съ това днесъ теши наскърбена до болка душа,
а когато класътъ зашуми и полѣхне отъ нѣкжде вѣтъръ
ти се вслушай, тя бързо налива съ възторгъ пѣсенъта.

И тогава ще чуешъ, какъ пѣе тамъ днеска народа,
пѣсенъта ти ще чуешъ на моя поробенъ народъ,
ахъ, да мога натамъ, като волень орелъ на преброя,
въ тая пѣсенъ да влѣя и моя размиренъ възторгъ.

Но отъ роденъ и бащинъ край врагъ ме далече прогони
да се скитамъ безъ радость, бездоменъ и чуждъ по свѣта
и за тамъ да ми само прохладниятъ вѣтъръ напомня,
че и днеска въ покоя размирно народнитѣ бури плющятъ.